

Arrest

nr. 300 041 van 15 januari 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. DASSEN
Pastoor Coplaan 241
2070 BURCHT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 28 juni 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 juni 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 juni 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 augustus 2019 dient de verzoeker, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn vader L. S., die de Nederlandse nationaliteit bezit.

Op 31 januari 2020 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister inzake deze aanvraag een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 17 april 2020 dient de verzoeker een tweede aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn vader L. S., die de Nederlandse nationaliteit bezit.

Op 12 oktober 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris inzake deze aanvraag een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 17 november 2020 dient de verzoeker een derde aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn vader L. S., die de Nederlandse nationaliteit bezit.

Op 28 april 2021 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 2 juni 2021 dient de verzoeker voor de vierde keer een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn vader L. S., die de Nederlandse nationaliteit bezit.

Op 30 november 2021 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest met nummer 271 914 van 26 april 2022 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring dat de verzoeker tegen deze beslissing had ingesteld.

Op 29 juni 2022 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 17 augustus 2022 dient de verzoeker een vijfde aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn vader L. S., die de Nederlandse nationaliteit bezit.

Op 7 februari 2023 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 20 februari 2023 neemt de verzoeker contact op met de diensten van de stad Antwerpen met het oog op het indienen van een nieuwe aanvraag gezinshereniging in functie van zijn vader L.S., die de Nederlandse nationaliteit bezit.

Op 7 juni 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) dat de hogergenoemde machtigingsaanvraag van 29 juni 2022 onontvankelijk is. Het betreft de eerste bestreden beslissing, die op 9 juni 2023 aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.06.2022 werd ingediend door :

S., N. (...) (R.R.: xxx)

nationaliteit: Angola

geboren te L. (...) op (...).1988

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 18.12.2017 een visumaanvraag type C indient bij de Portugese vertegenwoordiging in Angola. Deze aanvraag wordt goedgekeurd op 22.12.2017 en betrokkene wordt in het bezit gesteld van een visum type C, geldig van 28.12.2017 tot 10.02.2018. Op 03.05.2019 dient betrokkene een eerste aanvraag gezinshereniging in, in functie van zijn vader die over de Nederlandse nationaliteit beschikt. Deze aanvraag wordt geweigerd op 31.01.2020. Zijn tweede aanvraag gezinshereniging, ingediend op 17.04.2020, wordt eveneens geweigerd en dit op 12.10.2020. Zijn derde aanvraag gezinshereniging, ingediend op 17.11.2020, wordt geweigerd op 28.04.2021. Zijn vierde aanvraag gezinshereniging, ingediend op 02.06.2021, wordt geweigerd op 30.11.2021 en deze beslissing wordt bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 26.04.2022. Zijn laatste aanvraag gezinshereniging, ingediend op 17.08.2022, wordt geweigerd op 07.02.2023.

Betrokkene beroept zich op zijn langdurig en voornamelijk legaal verblijf van meer dan vier jaar in België. Echter, dit element kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien het behoort tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het is de eigen keuze van betrokkene geweest om zijn uiterst preciaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen die aan hem al betekend werden. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat zijn verblijf slechts tijdelijk was in het kader van zijn aanvraag gezinshereniging en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene koos er echter zelf voor om niet minder dan vijf procedures gezinshereniging op te starten, ondanks alle voorgaande weigeringsbeslissingen.

Het feit dat zijn vader legaal in België verblijft, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op het feit dat een terugkeer een schending zou vormen van artikel 8 EVRM. Hij wijst hierbij op het feit dat hij sinds 2013 financieel ten laste zou zijn van zijn vader en dat hij met hem samenwoont. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene zich beroept op zijn samenwoont met zijn vader. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt echter niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli

2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014) In casu beroept betrokkene zich op zijn financiële afhankelijkheid van zijn vader en dit sinds 2013. Echter, dit werd echter reeds ten gronde onderzocht door de dienst gezinshereniging en tot vijf maal toe verworpen. De bevoegde dienst stelde vast dat uit het geheel van aangehaalde elementen niet blijkt dat er van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie sprake is, noch in het land van herkomst, noch in België. Bovendien wijst de tewerkstelling van betrokkene er reeds dat er geen sprake is van een financiële afhankelijkheid ten aanzien van zijn vader. Het louter gegeven dat betrokkene samenwoont met zijn vader, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van zijn vader. Deze voorwaarde dient namelijk op actieve wijze aangetoond te worden en val niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. Tenslotte wijzen we er nog op dat zijn vader reeds sinds 2011 in België verblijft, terwijl betrokkene zelf pas in 2018 naar België kwam. Hij blijkt aldus perfect in staat zijn om gedurende langere tijd gescheiden te zijn van zijn vader. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden geen getuigenverklaringen voorlegt. Betrokkene toont aldus niet aan hij hier een netwerk van sociale banden opbouwde van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij in zijn land van herkomst niets of niemand meer zou hebben. Echter, in zijn verzoekschrift spreekt betrokkene zelf over het feit dat zijn moeder en vier zussen nog steeds in Angola wonen. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 30 jaar in Angola en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij sinds 2018/2019 in België zou verblijven en dus al meer dan vier jaar hier zou zijn, dat hij een meerwaarde zou vormen voor onze maatschappij, dat hij niet op ons sociaal zekerheidsstelsel zou terugvallen, dat hij al goed geïntegreerd zou zijn, dat hij goed Nederlands zou spreken, dat hij regelmatig gewerkt zou hebben, dat hij onmiddellijk terug aan de slag zou kunnen, dat hij gekend zou zijn als een man die er staat en zich enorm inzet, dat hij zich ten volle zou inzetten om hier in België een plaats te vinden en actief deel te nemen aan onze samenleving, dat hij zijn arbeidsovereenkomst voorlegt evenals verschillende loonfiches) kunnen niet als

buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). (...)"

Op 7 juni 2023 beslist de gemachtigde tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoeker (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 9 juni 2023 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer :

*Naam, voornaam: S., N. (...)
geboortedatum: (...).1988
geboorteplaats: L. (...)
nationaliteit: Angola*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

0 Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat hij minderjarige kinderen heeft.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Noch uit het administratief dossier noch uit de aanvraag 9bis blijkt dat er sprake is van een actuele medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.

(...)"

Op 6 juli 2023 wordt de verzoeker in het bezit gesteld van een bijlage 19ter naar aanleiding van zijn zesde aanvraag gezinshereniging in functie van zijn vader L.S., die de Nederlandse nationaliteit bezit. Ook deze aanvraag gezinshereniging werd inmiddels geweigerd.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“Verzoeker kreeg een beslissing van de dienst vreemdelingenzaken met betrekking tot zijn regularisatieaanvraag d.d. 07.06.2023.

De aanvraag werd onontvankelijk verklaard.

Dat de reden van de beslissing de volgende is (eigen samenvatting):

(...)

Verzoeker kan zich met deze beslissing niet akkoord verklaren, reden waarom hij beroep aantekent.

3.1.

Verzoeker is afkomstig uit Angola.

Hij verblijft sedert eind 2018/begin 2019 in België.

Hij woont samen met zijn vader, de heer L. S. (...) van Nederlandse nationaliteit. Dit wordt door dvz niet betwist.

Hij heeft al verscheidene jaren legaal in ons land verbleven.

Hij vroeg immers gezinshereniging aan met zijn vader. De aanvragen resulteerden uiteindelijk telkens in een negatieve beslissing aangezien dienst vreemdelingenzaken de mening toegedaan was dat verzoeker niet aantoonde ten laste te zijn van zijn vader vooraleer hij naar België kwam.

Verzoeker betreft dus geen doorsnee vreemdeling die de regularisatie aanvraagt aangezien hij quasi de volledige periode van zijn verblijf over een legaal (weliswaar tijdelijk) verblijf beschikte en niet zoals de meeste vreemdelingen die een regularisatie aanvragen, illegaal in ons land verblijft.

In tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing staat te lezen is er wel degelijk nog een procedure gezinshereniging voor verzoeker lopende. (zie stuk 3 en 4)

Verzoeker heeft op 20.02.2023 een nieuwe aanvraag gezinshereniging ingediend bij de stad Antwerpen, intussen meer dan 4 maanden geleden.

Zij aanvraagnummer betreft het volgende xxx.

Dienst vreemdelingenzaken heeft met voorgaande informatie geen rekening gehouden.

De bestreden beslissing is dan ook niet afdoende gemotiveerd, niet redelijk en niet zorgvuldig te noemen.

Tot op heden werd verzoeker nog steeds niet in het bezit gesteld van een nieuwe bijlage 19 ter.

Blijkbaar zijn er bij de stad Antwerpen serieuze wachttijden naar aanleiding van de cyberaanval in november/december 2022.

Verzoeker heeft al verscheidene keren contact opgenomen met stad Antwerpen teneinde zijn procedure te versnellen doch zonder succes.

Op 21.06.2023 verzond hij een mail om dit ook schriftelijk aan te kaarten. Verzoeker komt door de problemen van de stad Antwerpen werkelijk in een vicieuze cirkel. Hij bevindt zich in een overmachtssituatie.

3.2.

Verzoeker is gelet op zijn meer dan 4 jaar legaal verblijf en lopende procedure bij de Stad Antwerpen de mening toegedaan dat de bestreden beslissing niet onontvankelijk verklaard mocht worden.

Dat is gelet op zijn individuele situatie niet redelijk en niet zorgvuldig.

Dienst vreemdelingenzaken verwijst in de bestreden beslissing naar vaste rechtspraak van de Raad van State waaruit zou blijken dat omstandigheden zoals lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en niet kunnen verantwoorden waarom deze in België en niet in het buitenland de aanvraag indienen.

De verwijzing naar deze rechtspraak is in huidige casu niet ter zake doende.

Verzoeker verwijst niet louter zomaar naar zijn lang verblijf in België, hij verwees in zijn aanvraag specifiek naar zijn 'legale' verblijfsstatus. Dit is totaal iets anders dan een lang verblijf in België aanhalen in België ter staving van buitengewone omstandigheden.

Uiteraard dient een regularisatieaanvraag wel degelijk ontvankelijk verklaard te worden als iemand legaal verblijf heeft.

Het hebben van een legaal verblijf is totaal iets anders dan verwijzen naar omstandigheden van lange duur van het verblijf in België.

Verzoeker meent dan ook dat de bestreden beslissing gelet op het voorgaande niet afdoende is gemotiveerd en niet zorgvuldig en redelijk werd genomen.

3.3.

Intussen verblijft verzoeker nog steeds bij zijn vader, de heer L. S. (...).

Zij wonen samen.

Verzoeker is wel degelijk afhankelijk van zijn vader.

Zeker gelet op de laatste aanvraag die hij indiende bij de Stad Antwerpen en welke nog steeds niet behandeld werd zodat hij niet kan werken. Een en ander spreekt voor zich.

Het feit dat verzoeker samenwoont met zijn vader wordt ook niet betwist en heeft dvz zelf al verscheidene keren kunnen vaststellen tijdens de woonstcontroles die het deed in het kader van de procedures die verzoeker deed.

Dat verzoeker de mening is toegedaan dat dienst vreemdelingenzaken niet afdoende rekening heeft gehouden met de specifieke individuele situatie van verzoeker.

Zij hield geen rekening met het feit dat verzoeker al meer dan 4 maanden wachtende is op zijn lopende aanvraag gezinshereniging bij de Stad Antwerpen.

Dat dit buiten de handen van verzoeker is.

Dat dienst vreemdelingenzaken uiteraard van deze situatie op de hoogte dient te zijn.

Dat verzoeker officieel een aanvraag heeft ingediend.

Dat hij intussen niet kan werken en niet voor zichzelf kan instaan en wel degelijk ten laste is van zijn vader financieel.

Dat verzoeker gelet op zijn specifieke situatie van mening is dat hij wel degelijk onder het toepassingsgebied valt van de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Er zijn wel degelijk nauwe banden met zijn vader, niet alleen affectief waardoor een afweging dient gemaakt te worden van artikel 8 van het EVRM.

Dat verder het niet afdoende is van dienst vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing te verwijzen naar de procedure gezinshereniging om te stellen dat er bij verzoeker geen sprake kan zijn van financiële afhankelijkheid zonder meer.

Dat verzoeker dit, zoals hierboven reeds uiteengezet betwist (zeker de laatste 4 maanden) en dat de motivering van dienst vreemdelingenzaken wat dit betreft een schending betreft van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet, de motiveringverplichting in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel.

Vooreerst herhaalt dvz haar motivering niet in de bestreden beslissing. Ze verwijst zonder meer naar het dossier gezinshereniging van verzoeker.

De voorwaarden van ten laste zijn in het kader of financiële afhankelijkheid in een procedure gezinshereniging zijn totaal anders dan de invulling van het begrip financiële afhankelijkheid in het kader van een bescherming van artikel 8 van het EVRM. Dit zijn appels met peren vergelijken.

In de procedure gezinshereniging wordt immers ook gekeken naar of verzoeker voor hij in België toekwam reeds financieel ten laste was evenals nu terwijl dit voor de afweging van de financiële afhankelijkheid in het kader van een beoordeling van artikel 8 van het EVRM niet het geval is en ruimer wordt ingevuld.

Dat verzoeker dan ook de mening toegedaan is dat de bestreden beslissing een schending betreft van artikel 8 van het EVRM, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet juncto motiveringsverplichting.

Dat de bestreden beslissing een schending vormt van artikel 8 van het EVRM en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de materiële motiveringsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat dienst vreemdelingenzaken bij het nemen van haar beslissing niet afdoende rekening gehouden heeft met de prangende humanitaire situatie van verzoeker.

Dat derhalve om deze reden de bestreden beslissing reeds niet afdoende is gemotiveerd, niet zorgvuldig en redelijk werd genomen.

Dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten niet afdoende gemotiveerd is in het kader van artikel 8 van het EVRM. Dat deze beslissing quasi niet motiveert omtrent de schending van artikel 8 van het EVRM. Dat verzoeker dan ook de indruk heeft dat dit een louter stereotype beslissing betreft zonder dat zij motiveert omtrent zijn individuele situatie dit terwijl een beoordeling in het kader van artikel 8 van het EVRM ten aanzien van de ontvankelijkheid van een aanvraag een volledige andere beoordeling is dan een beoordeling van artikel 8 van het EVRM in het kader van een verwijderingsmaatregel, met name een bevel om het grondgebied te verlaten.

3.4.

Dat voorts dienst vreemdelingenzaken het volgende stelt in haar beslissing: De elementen van lang verblijf en integratie (hier verblijven sedert 2018/2019, hier al meer dan 4 jaar zijn, dat hij een meerwaarde zou vormen voor onze maatschappij, dat hij niet op ons sociale zekerheidsstelsel zou terugvallen, dat hij al goed geïntegreerd zou zijn, dat hij goed Nederlands zou spreken, dat hij regelmatig gewerkt zou hebben, dat hij onmiddellijk terug aan de slag zou kunnen, dat hij gekend zou zijn als een man die er staat en zich enorm inzet, dat hij zich ten volle zou inzetten om hier in België een plaats te vinden en actief deel te nemen aan onze samenleving, dat hij zijn arbeidsovereenkomst voorlegt evenals verschillende loon fiches) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden.

Dat verzoeker niet inziet waarom de elementen van (legaal) lang verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheid zouden kunnen aanvaard worden en deze automatisch tot de gegrondheid van de aanvraag behoren.

Dat verzoeker van mening is dat elementen van legaal lang verblijf en integratie wel degelijk een buitengewone omstandigheid kunnen vormen om de aanvraag 9 bis hier in België in te dienen.

Artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

Art. 9bis.<W 2006-09-15/72, art. 4, 041; Inwerkingtreding : 01-06-2007> § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik [1 waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken]1;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van dementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° dementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° dementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Uit het voorgaande blijkt dat artikel 9 bis van de vreemdelingenwet geen criteria voorziet om uit te maken wanneer er sprake is van buitengewone omstandigheden of niet.

Aldus is verzoeker van mening dat de wetgever niet heeft uitgesloten dat bijvoorbeeld elementen van lang (legaal) verblijf integratie kunnen beschouwd worden als buitengewone omstandigheid.

De wetgever heeft in artikel 9 bis immers nergens voorzien dat dit geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken.

De bestreden beslissing is aldus in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet daar waar zij stelt dat elementen van integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken.

Dienst vreemdelingenzaken stelt dat de elementen van integratie, opgeworpen door verzoeker, behoren tot de gegrondheid van de aanvraag.

Verzoeker ziet niet in hoe dienst vreemdelingenzaken tot deze zienswijze is kunnen komen.

Nergens in de aanvraag 9 bis van verzoeker staat te lezen dat verzoeker deze elementen heeft ingeroepen als elementen ten gronde van de aanvraag.

Derhalve had dienst vreemdelingenzaken deze elementen dienen te onderzoeken in het kader van het ontvankelijkheidsonderzoek.

Zij hebben echter nagelaten dit te doen.

Dit blijkt uitdrukkelijk uit de bestreden beslissing zelf.

De bestreden beslissing is gelet op het voorgaande een schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet aangezien zij een voorwaarde toevoegt.

Nergens bepaalt artikel 9 bis van de vreemdelingenwet dat elementen van integratie geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken.

Dit is niet alleen onzorgvuldig maar ook kennelijk onredelijk.

Dat dienst vreemdelingenzaken met bovengaande elementen geen rekening heeft gehouden.

Dat dienst vreemdelingenzaken in huidige casu in feite nagelaten heeft een concrete belangenafweging te maken.

Dat minstens de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is op dit vlak.

Dat de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken gelet op het voorgaande dan ook onterecht genomen werd en voornamelijk de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracto en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn, dit is in casu niet het geval.

Dat de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoeker de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot haar besluit is gekomen.

De beslissing van de dienst vreemdelingenzaken dient dat ook vernietigd te worden wegens schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel."

3.2. Beoordeling

3.2.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in (de artikelen 2 en 3 van) de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de

redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden akte de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan werd besloten dat de machtigingsaanvraag onontvankelijk is. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door de verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. De door de verzoeker aangebrachte elementen worden hierbij op een overzichtelijke en uitvoerig gemotiveerde wijze in de eerste bestreden beslissing besproken. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat de verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Aldus kunnen de motieven die de eerste bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

De Raad stelt vast dat in de tweede bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de verzoeker wordt bevolen om het grondgebied te verlaten omdat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Daarnaast wordt ook op uitdrukkelijk gemotiveerde wijze rekening gehouden met het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat oplegt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. In dit verband wordt aangegeven dat de verzoeker niet aantoonde dat er sprake is van minderjarige kinderen, dat voor wat het gezins- en familieleven betreft het om een tijdelijke scheiding gaat wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt en dat noch uit het administratief dossier, noch uit de aanvraag 9bis blijkt dat er sprake is van een actuele medische problematiek die de verzoeker verhindert om te reizen. Hieruit leidt de gemachtigde af dat er geen elementen aanwezig zijn die problemen opleveren voor het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tot slot wordt nog gemotiveerd dat indien er geen gevolg wordt gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, de bevoegde politiediensten zich kunnen begeven naar het adres van de verzoeker.

De verzoeker betoogt dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet afdoende gemotiveerd is in het licht van artikel 8 van het EVRM. De verzoeker stelt dat er *quasi* niet wordt gemotiveerd over artikel 8 van het EVRM en dat hij de indruk heeft dat het een louter stereotype beslissing betreft zonder motieven die zijn individuele situatie betreffen. De verzoeker voegt hieraan toe dat de beoordeling in het kader van artikel 8 van het EVRM ten aanzien van de ontvankelijkheid van een aanvraag een volledig andere beoordeling is dan een beoordeling van artikel 8 van het EVRM in het kader van een verwijderingsmaatregel.

In eerste instantie wordt erop gewezen dat de Raad niet kan besluiten tot een schending van de formele motiveringsplicht, enkel op grond van het ontbreken van uitdrukkelijke motieven in de tweede bestreden beslissing betreffende een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM inzake het privé-, gezins- en/of familieleven van de verzoeker, gezien artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt en de Raad bij het onderzoek naar artikel 8 van het EVRM rekening kan houden met de gegevens die de verzoeker zelf verstrekt en met de gegevens van het administratief dossier (RvS 28 november 2017, nr. 239.974).

Hoe dan ook wordt in de tweede bestreden beslissing als volgt gemotiveerd over het gezins- en familieleven van de verzoeker:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat hij minderjarige kinderen heeft.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : (...)

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Hierbij dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de tweede bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Waar de verzoeker opwerpt dat de beoordeling in het kader van artikel 8 van het EVRM ten aanzien van de ontvankelijkheid van een aanvraag een volledig andere beoordeling is dan een beoordeling van artikel 8 van het EVRM in het kader van een verwijderingsmaatregel, merkt de Raad op dat het niet wordt betwist dat de verzoeker op 29 juni 2022 een aanvraag heeft ingediend om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verzoeker kon in dit kader naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en alle redenen aanbrengen die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag niet in het land van herkomst, maar in België wordt ingediend. De voormelde aanvraag werd op 7 juni 2023 onontvankelijk verklaard omdat de door de verzoeker aangehaalde elementen “geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”.

Het is dan ook zonder meer duidelijk dat de gemachtigde eerst heeft geoordeeld omtrent het al dan niet aanwezig zijn van buitengewone omstandigheden die de verzoeker zouden toelaten om de verblijfsaanvraag niet in zijn land van herkomst, maar in België in te dienen. De gemachtigde kwam op afdoende gemotiveerde wijze, en met in achtneming van het in België gezins- en familieleven met zijn vader, tot het besluit dat dergelijke buitengewone omstandigheden niet konden worden aanvaard en dat er dus geen fundamentele beletsels waren om naar het land van herkomst terug te keren teneinde aldaar de verblijfsaanvraag in te dienen. Daar waar verzoekers verblijfsaanvraag niet-ontvankelijk werd verklaard omdat er, onder meer wat de gezins- en familiale situatie van de verzoeker betreft, geen bijzondere moeilijkheden zijn aangetoond die hem ervan beletten om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar een machtigingsaanvraag in te dienen en daar waar dit weigeringsmotief zelf in de eerste bestreden akte op afdoende wijze is gemotiveerd, valt niet in te zien waarom bij het nemen van de op dezelfde datum genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten nog een bijkomend onderzoek en/of motivering zou vereist zijn.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van (de artikelen 2 en 3 van) de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

3.2.2. Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de eerste bestreden akte opgegeven motieven, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de

feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag van de eerste bestreden beslissing uitmaakt en dat door de verzoeker eveneens geschonden wordt geacht.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat de verzoeker beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoeker aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheid vormen waaruit blijkt dat hij de aanvraag niet via de gewone procedure van artikel 9 van de Vreemdelingenwet zou kunnen indienen, reden waarom deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

De gemachtigde beschikt bij het beoordelen van het al dan niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad treedt te dezen op als annulatierechter en beschikt ter zake dus enkel over een marginale toetsingsbevoegdheid. Het is niet aan de Raad om zelf de aangevoerde omstandigheden op hun merites te beoordelen, noch komt het hem toe om niet eerder aan de verweerder voorgelegde omstandigheden te beoordelen in zijn plaats.

3.2.3. De verzoeker licht toe dat hij afkomstig is uit Angola, dat hij sedert eind 2018 - begin 2019 in België is, dat hij samenwoont met zijn vader, die de Nederlandse nationaliteit heeft en dat dit niet wordt betwist. De verzoeker is de overtuiging toegedaan dat hij al verscheidene jaren legaal in ons land heeft verbleven aangezien hij verschillende malen gezinshereniging aanvraagde met zijn vader, wat telkens resulteerde in een negatieve beslissing. De verzoeker benadrukt dat hij op 20 februari 2023 een nieuwe aanvraag gezinshereniging heeft ingediend bij de stad Antwerpen en betoogt dat hiermee geen rekening werd gehouden. De verzoeker benadrukt nog dat hij op het ogenblik van het indienen van het thans voorliggende verzoekschrift nog steeds niet in het bezit werd gesteld van een nieuwe bijlage 19ter en hij vermoedt dat dit te wijten is aan de problemen rond de cyberaanval bij de stad Antwerpen.

Uit de stukken die de verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, blijkt inderdaad dat hij op 20 februari 2023 zich gewend heeft tot het digitaal loket van de stad Antwerpen. Het voorliggende administratief dossier bevat echter geen spoor van een daadwerkelijk ingediende aanvraag gezinshereniging vanaf 20 februari 2023 en voorafgaand aan het treffen van de eerste bestreden beslissing op 7 juni 2023. De Raad wijst erop dat het bekomen van een aanvraagnummer bij het digital loket, generlei de bevestiging inhoudt dat deze of gene specifieke verblijfsaanvraag reeds is ingediend. Uit de bij het verzoekschrift gevoegde stukken 3 en 4 blijkt in tegendeel wel dat de verzoeker diende te wachten op de bevestiging van zijn verblijfsaanvraag en dat hij nadien op 21 juni 2023 een nieuw ticket heeft aangemaakt waarbij hij stelt dat hij nog steeds geen reactie of afspraak heeft ontvangen om de 'oranjekaart' in ontvangst te nemen. De verzoeker toont derhalve niet aan dat hij op 20 februari 2023 daadwerkelijk een verblijfsaanvraag met het oog op de gezinshereniging heeft ingediend via de diensten van de stad Antwerpen. De vaststelling van de gemachtigde dat verzoekers *"laatste aanvraag gezinshereniging, ingediend op 17.08.2022, wordt geweigerd op 07.02.2023"*, wordt wel degelijk ondersteund door de stukken van het administratief dossier (zie bijlage 19ter d.d. 17 augustus 2022 en bijlage 20 d.d. 7 februari 2023).

De verzoeker toont niet aan dat de verweerder kennis zou hebben gehad of moeten hebben gehad van een later op 20 februari 2023 ingediende aanvraag met het oog op de gezinshereniging. Een motiverings- of zorgvuldigheidsgebrek is derhalve niet aangetoond.

Bovendien wijst de Raad erop dat de verzoeker in het kader van de thans voorliggende verblijfsaanvraag van 29 juni 2022 geenszins heeft naar voor gebracht dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt gelet op deze of gene op 20 februari 2023 ingediende aanvraag gezinshereniging. Aangezien de bewijslast inzake de buitengewone omstandigheden integraal bij de verzoeker ligt en aangezien de beslissing dat de voorliggende machtigingsaanvraag onontvankelijk is op zich reeds voldoende geschraagd is door het besluit van de gemachtigde dat de door de verzoeker aangevoerde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan de kritiek dat er geen rekening werd gehouden met de nieuwe aanvraag van 20 februari 2023 hoe dan ook niet tot de nietigverklaring leiden van de eerste bestreden beslissing. De determinerende motieven om de aanvraag onontvankelijk te verklaren, worden door deze kritiek immers op geen enkele wijze ontkracht.

3.2.4. De verzoeker geeft verder aan dat de eerste bestreden beslissing, gelet op zijn legaal verblijf gedurende meer dan vier jaar en zijn lopende procedure bij de stad Antwerpen, niet onontvankelijk verklaard mocht worden. Dit is volgens de verzoeker, gelet op zijn individuele situatie, niet redelijk en niet zorgvuldig. De verzoeker meent daarnaast dat de verwijzing, in de eerste bestreden beslissing, naar rechtspraak van de Raad van State in zijn zaak niet dienstig is omdat hij in zijn aanvraag had gewezen op zijn 'legale verblijfsstatus', wat totaal iets anders is dan het aanhalen van een lang verblijf in België. De

verzoeker benadrukt dat een regularisatieaanvraag wel degelijk ontvankelijk dient te worden verklaard wanneer iemand een legaal verblijf heeft.

De verzoeker viseert met deze kritiek de volgende motieven uit de eerste bestreden beslissing:

“Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 18.12.2017 een visumaanvraag type C indient bij de Portugese vertegenwoordiging in Angola. Deze aanvraag wordt goedgekeurd op 22.12.2017 en betrokkene wordt in het bezit gesteld van een visum type C, geldig van 28.12.2017 tot 10.02.2018. Op 03.05.2019 dient betrokkene een eerste aanvraag gezinshereniging in, in functie van zijn vader die over de Nederlandse nationaliteit beschikt. Deze aanvraag wordt geweigerd op 31.01.2020. Zijn tweede aanvraag gezinshereniging, ingediend op 17.04.2020, wordt eveneens geweigerd en dit op 12.10.2020. Zijn derde aanvraag gezinshereniging, ingediend op 17.11.2020, wordt geweigerd op 28.04.2021. Zijn vierde aanvraag gezinshereniging, ingediend op 02.06.2021, wordt geweigerd op 30.11.2021 en deze beslissing wordt bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 26.04.2022. Zijn laatste aanvraag gezinshereniging, ingediend op 17.08.2022, wordt geweigerd op 07.02.2023.

Betrokkene beroept zich op zijn langdurig en voornamelijk legaal verblijf van meer dan vier jaar in België. Echter, dit element kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien het behoort tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het is de eigen keuze van betrokkene geweest om zijn uiterst preciaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen die aan hem al betekend werden. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat zijn verblijf slechts tijdelijk was in het kader van zijn aanvraag gezinshereniging en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene koos er echter zelf voor om niet minder dan vijf procedures gezinshereniging op te starten, ondanks alle voorgaande weigeringsbeslissingen.”

Het weze benadrukt dat de verzoeker niet betwist dat hij de Schengenzone binnenkwam nadat hij door de Portugese autoriteiten in het bezit werd gesteld van een visum type C, geldig van 28 december 2017 tot 10 februari 2018, dat hij vervolgens vijf opeenvolgende aanvragen gezinshereniging indiende in functie van zijn Nederlandse vader, en dat al deze aanvragen werden geweigerd. De verzoeker betwist ook niet dat het zijn “eigen keuze (is) (...) geweest om zijn uiterst preciaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen die aan hem al betekend werden”. De verzoeker betwist op zich evenmin dat hij “er steeds van op de hoogte (was) dat zijn verblijf slechts tijdelijk was in het kader van zijn aanvraag gezinshereniging en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten”. In de eerste bestreden beslissing wordt nog gemotiveerd: “Betrokkene koos er echter zelf voor om niet minder dan vijf procedures gezinshereniging op te starten, ondanks alle voorgaande weigeringsbeslissingen.” Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dan ook dat het in de aanvraag genoemde legale (vier jaar lange) verblijf wel degelijk in rekening werd genomen. De verzoeker gaat niet concreet in op de geboden motivering als waarom het (voornamelijk) legaal karakter van dit verblijf moet worden genuanceerd en waarom het geen buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en hij maakt de beweerde onredelijkheid van deze beoordeling dan ook niet concreet aannemelijk.

De verzoeker toont voorts niet aan en het blijkt uit de stukken van het administratief dossier evenmin dat hij op de datum van de eerste bestreden beslissing een legaal verblijf had in België. Verzoekers bewering dat de aanvraag om reden van zijn beweerde legaal verblijf ontvankelijk diende te worden verklaard, is dan ook niet dienstig. Bovendien verzuimt de verzoeker ook om toe te lichten uit welke wetsbepaling dan precies zou blijken dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, ingediend vanuit een legaal verblijf in België, *ipso facto* ontvankelijk is. Dit kan alleszins niet in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden gelezen.

De Raad wijst er daarnaast nogmaals op dat niet blijkt en dat de verzoeker niet aantoonde dat hij op 20 februari 2023 daadwerkelijk een aanvraag met het oog op de gezinshereniging heeft ingediend.

In de eerste bestreden beslissing wordt voorts op goede gronden gesteld dat de Raad van State in zijn arrest van 9 december 2009, met nummer 198.769, het volgende heeft geoordeeld: “dat de

omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De verzoeker toont niet aan waarom daar in zijn geval anders over zou moeten worden gedacht. Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan de lange duur van een verblijf in het Rijk als buitengewone omstandigheid worden aanvaard en de gemachtigde beschikt over een grote appreciatiebevoegdheid ter zake. Verder gaat de verzoeker niet op concrete wijze in op het volgend motief uit de eerste bestreden beslissing: *"Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland."* De verzoeker licht niet op concrete wijze toe waarom de lange duur van zijn verblijf in België het hem onmogelijk dan wel bijzonder moeilijk maakt om terug te keren naar zijn land van herkomst om bij de bevoegde diplomatieke post een machtigingsaanvraag in te dienen.

De verzoeker kan wel worden gevolgd waar hij stelt dat de wet niet uitdrukkelijk bepaalt wat buitengewone omstandigheden zijn. Dit impliceert echter niet dat, zodra de verweerder er een invulling aan geeft die de verzoeker persoonlijk niet kan bijtreden, hij de wet zou overschrijden, door strenger te zijn dan het wettelijk voorschrift of door er een voorwaarde aan toe te voegen. Het betekent evenmin dat, omdat de wetgever niet uitdrukkelijk bepaalde elementen zou hebben uitgesloten als zijnde buitengewone omstandigheden, ze per definitie zouden moeten worden aangenomen. Het standpunt van de verweerder, dat de elementen met betrekking tot de integratie van de verzoeker en de duur van zijn verblijf, niet als een buitengewone omstandigheid kunnen worden beschouwd, vindt steun in de rechtspraak van de Raad van State, waarnaar in de eerste bestreden beslissing wordt verwezen. De verzoeker toont niet aan waarom daar in zijn geval anders over zou moeten worden gedacht.

3.2.5. De verzoeker benadrukt voorts dat hij intussen nog steeds samenwoont met zijn vader en dat de Dienst Vreemdelingenzaken dit al verschillende keren heeft kunnen vaststellen tijdens de woonstcontroles. De verzoeker deelt mee dat hij wel degelijk afhankelijk is van zijn vader, zeker gelet op de laatste aanvraag die hij indiende bij de stad Antwerpen en die nog steeds niet behandeld werd zodat hij niet kan werken. De verzoeker meent dat niet afdoende rekening werd gehouden met zijn specifieke individuele situatie.

De verzoeker gaat eraan voorbij dat uit een lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met verzoekers beweerde afhankelijkheid van en samenwoning met zijn vader. Zo wordt in de eerste bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

"Het feit dat zijn vader legaal in België verblijft, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op het feit dat een terugkeer een schending zou vormen van artikel 8 EVRM. Hij wijst hierbij op het feit dat hij sinds 2013 financieel ten laste zou zijn van zijn vader en dat hij met hem samenwoont. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene zich beroept op zijn samenwoont met zijn vader. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt echter niet

noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014) In casu beroept betrokkene zich op zijn financiële afhankelijkheid van zijn vader en dit sinds 2013. Echter, dit werd echter reeds ten gronde onderzocht door de dienst gezinshereniging en tot vijf maal toe verworpen. De bevoegde dienst stelde vast dat uit het geheel van aangehaalde elementen niet blijkt dat er van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie sprake is, noch in het land van herkomst, noch in België. Bovendien wijst de tewerkstelling van betrokkene er reeds dat er geen sprake is van een financiële afhankelijkheid ten aanzien van zijn vader. Het louter gegeven dat betrokkene samenwoont met zijn vader, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van zijn vader. Deze voorwaarde dient namelijk op actieve wijze aangetoond te worden en val niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. Tenslotte wijzen we er nog op dat zijn vader reeds sinds 2011 in België verblijft, terwijl betrokkene zelf pas in 2018 naar België kwam. Hij blijkt aldus perfect in staat zijn om gedurende langere tijd gescheiden te zijn van zijn vader. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden geen getuigenverklaringen voorlegt. Betrokkene toont aldus niet aan hij hier een netwerk van sociale banden opbouwde van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt aldus dat rekening werd gehouden met het gegeven dat de verzoeker samenwoont met zijn vader en met zijn voorgehouden financiële afhankelijkheid ten aanzien van zijn vader. De verzoeker gaat niet op concrete wijze in op de volgende motieven uit de eerste bestreden beslissing:

“In casu beroept betrokkene zich op zijn financiële afhankelijkheid van zijn vader en dit sinds 2013. Echter, dit werd echter reeds ten gronde onderzocht door de dienst gezinshereniging en tot vijf maal toe verworpen. De bevoegde dienst stelde vast dat uit het geheel van aangehaalde elementen niet blijkt dat er van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie sprake is, noch in het land van herkomst, noch in België. Bovendien wijst de tewerkstelling van betrokkene er reeds dat er geen sprake is van een financiële afhankelijkheid ten aanzien van zijn vader. Het louter gegeven dat betrokkene samenwoont met zijn vader, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van zijn vader. Deze voorwaarde dient namelijk op actieve wijze aangetoond te worden en val niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. Tenslotte wijzen we er nog op dat zijn vader reeds sinds 2011 in België verblijft, terwijl betrokkene zelf pas in 2018 naar België kwam. Hij blijkt aldus perfect in staat zijn om gedurende langere tijd gescheiden te zijn van zijn vader”.

De verzoeker betoogt dat geen rekening werd gehouden met het gegeven dat hij al gedurende vier maanden een aanvraag gezinshereniging tracht in te dienen via de stad Antwerpen. Uit niets blijkt evenwel dat de diensten van de verweerder hiervan op de hoogte waren toen de thans bestreden beslissingen werden genomen. De verzoeker brengt hoe dan ook geen andere elementen, naast het samenwonen met zijn vader en de vage bewering afhankelijk te zijn van hem, bij die zijn individuele situatie kenmerken en waarmee bij het nemen van de eerste bestreden beslissing ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. In de mate dat de verzoeker het niet eens is met de beoordeling die gemaakt wordt over zijn financiële afhankelijkheid, wordt verwezen naar wat hieronder wordt uiteengezet bij de bespreking van artikel 8 van het EVRM.

3.2.6. De verzoeker is het niet eens met de beoordeling die in de eerste bestreden beslissing werd gemaakt in verband met artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de eerste bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verweerder zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoeker verwijst naar het gezins- en familieleven dat hij heeft met zijn vader, die de Nederlandse nationaliteit heeft en op legale wijze in België verblijft. De verzoeker benadrukt dat hij niet kan werken en niet voor zichzelf kan instaan zodat hij wel degelijk financieel ten laste is van zijn vader. De verzoeker

benadrukt dat zijn banden met zijn vader verder gaan dan de louter affectieve banden en hij stelt dat de verweerder niet louter kan motiveren door te verwijzen naar de procedure gezinshereniging om te stellen dat er geen sprake meer kan zijn van financiële afhankelijkheid zonder meer. De verzoeker voert aan dat de voorwaarden van “ten laste zijn” in het kader van financiële afhankelijkheid in een procedure gezinshereniging totaal anders is dan het begrip ‘financiële afhankelijkheid’ in het kader van een beoordeling van artikel 8 van het EVRM.

De verzoeker viseert de volgende motieven uit de eerste bestreden beslissing:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat een terugkeer een schending zou vormen van artikel 8 EVRM. Hij wijst hierbij op het feit dat hij sinds 2013 financieel ten laste zou zijn van zijn vader en dat hij met hem samenwoont. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene zich beroept op zijn samenwoont met zijn vader. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt echter niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014) In casu beroept betrokkene zich op zijn financiële afhankelijkheid van zijn vader en dit sinds 2013. Echter, dit werd echter reeds ten gronde onderzocht door de dienst gezinshereniging en tot vijf maal toe verworpen. De bevoegde dienst stelde vast dat uit het geheel van aangehaalde elementen niet blijkt dat er van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie sprake is, noch in het land van herkomst, noch in België. Bovendien wijst de tewerkstelling van betrokkene er reeds dat er geen sprake is van een financiële afhankelijkheid ten aanzien van zijn vader. Het louter gegeven dat betrokkene samenwoont met zijn vader, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van zijn vader. Deze voorwaarde dient namelijk op actieve wijze aangetoond te worden en val niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. Tenslotte wijzen we er nog op dat zijn vader reeds sinds 2011 in België verblijft, terwijl betrokkene zelf pas in 2018 naar België kwam. Hij blijkt aldus perfect in staat zijn om gedurende langere tijd gescheiden te zijn van zijn vader. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden geen getuigenverklaringen voorlegt. Betrokkene toont aldus niet aan hij hier een netwerk van sociale banden opbouwde van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt:

“De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

In de eerste bestreden beslissing wordt aldus verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waaruit inderdaad blijkt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

Uit een lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde bij de beoordeling van de afhankelijkheidsband tussen de verzoeker en zijn vader rekening hield met het gegeven dat de verzoeker thans met zijn vader samenwoont. Hieromtrent wordt echter op goede en redelijke gronden gesteld dat dit samenwonen niet automatisch tot gevolg heeft dat de verzoeker ook ten laste is van zijn vader. Daarnaast wordt ook rekening gehouden met het gegeven dat verzoekers vader sinds 2011 in België verblijft, terwijl de verzoeker zelf pas in 2018 naar België kwam en hij dus *“perfect in staat (...) (is) om gedurende langere tijd gescheiden te zijn van zijn vader”*. De verzoeker betwist dit niet.

Tevens wordt erop gewezen dat de financiële afhankelijkheid van de verzoeker reeds werd onderzocht door de dienst gezinshereniging en tot vijf maal toe werd verworpen. In de eerste bestreden beslissing wordt erop gewezen dat de *“bevoegde dienst (vast)stelde (...) dat uit het geheel van aangehaalde elementen niet blijkt dat er van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie sprake is, noch in het land van herkomst, noch in België”*. Tevens motiveert de gemachtigde dat de tewerkstelling van de verzoeker er reeds op wijst dat er geen sprake is van een financiële afhankelijkheid ten aanzien van zijn vader.

Waar de verzoeker nog de overtuiging toegedaan is dat de voorwaarden voor ‘het ten laste zijn’ in het kader een procedure gezinshereniging totaal anders is dan de invulling van het begrip ‘financiële afhankelijkheid’ in het kader van artikel 8 van het EVRM, licht hij zijn bewering niet verder toe. Een dergelijke vage en loutere bewering volstaat niet om de bestreden beslissingen aan het wankelen te brengen.

Wat er ook van zij, wijst de Raad erop dat de verzoeker meerdere verblijfsaanvragen indiende met het oog op de gezinshereniging met zijn vader, die de Nederlandse nationaliteit heeft. Uit artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet volgt dat de verzoeker, die ouder is dan 21 jaar, het bewijs moet leveren dat hij *“ten laste”* is van de ascendent in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt, in deze zaak zijn Nederlandse vader.

Deze wettelijke verblijfsvoorwaarde en de invulling van het begrip *“ten laste”* – met name dat eveneens dient te worden aangetoond dat de situatie van afhankelijkheid zich reeds voordeed in het land van herkomst en dit voor de komst van de verzoeker naar België – verschillen in wezen niet van wat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vereist te vallen. De voormelde wettelijke verblijfsvoorwaarde houdt in tegendeel net een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, met name het aantonen van het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven, waartoe bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen meerderjarige kinderen en hun ouders worden vereist (*‘ten laste’* zijn).

De Raad benadrukt voorts dat het EHRM reeds stelde dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland terwijl zij geen verplichting hebben om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

In casu dient te worden opgemerkt dat de verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de verplichting om de voorziene procedures te respecteren, het gezins- of familieleven, dan wel het in België opgebouwde privéleven, in die mate in het gedrang brengt dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoeker enerzijds en de belangen van

de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.7. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de uiteenzettingen van de verzoeker niet toelaten te concluderen dat de bestreden beslissingen werden genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verweerder in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Met zijn betoog maakt de verzoeker evenmin aannemelijk dat de verweerder bepaalde relevante elementen niet of niet voldoende zou hebben onderzocht.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.3. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend vierentwintig door:

C. DE GROOTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN	C. DE GROOTE
--------------	--------------